

Sygnatura akt II AKa 159/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Maria Wiatr

Sędziowie: SA Jarosław Papis (spr.)

SA Sławomir Wlazło

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Kaniewska

przy udziale prokuratora Damiana Zimniaka

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r.

sprawy **K.P.** z art. 280 § 1 kk i art. 280 § 2 kk.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt II K 129/15.

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
- 2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
- 3) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

SSA Maria Wiatr

SSA Jarosław Papis SSA Sławomir Wlazło

II AKa 159/16

UZASADNIENIE

K.P. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 12 sierpnia 2015 r. w S. na ul. (...), woj. (...) dokonał rozboju na osobie M. M., w ten sposób, że stosując przemoc w postaci duszenia rękoma za szyję zabrał w celu przywłaszczenia 2 telefony komórkowe N., portfel z pieniędzmi w kwocie 150 zł, figurkę słonia, komplet składający się z koralu, bransoletki i kolczyków, zegarek damski, pieniądze w kwocie 1.000 lirów wszystko o łącznej wartości 572 zł na szkodę M. M.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

II. w dniu 30 sierpnia 2015 r. w S. na ul. (...), woj. (...) dokonał rozboju na osobie A. B. w ten sposób, że stosując przemoc w postaci odepchnięcia i przytrzymywania pokrzywdzonej, która pracowała jako ekspedientka w sklepie należącym do D. C., dostał się do szuflady z utargiem a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 400 złotych na szkodę D. C.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

III. w dniu 28 września 2015 r. w S. na Al. (...), woj. (...) dokonał rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu w postaci noża na osobie Z. K. w ten sposób, że stosując przemoc w postaci odepchnięcia i przytrzymywania za szyję oraz przystawiając nóż do szyi i grożąc pokrzywdzonej zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 zł na szkodę R. Ł.,

tj. o czyn z art. 280§ 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r. wydanym w sprawie syg. akt II K 129/15 Sąd Okręgowy w Płocku orzekł:

I. oskarżonego K.P. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 12 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...), województwa (...), po wejściu przez okno do wnętrza mieszkania M. M., używając wobec niej przemocy polegającej na ściskaniu ręką jej szyi, zabrał jej w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w kwocie 150 złotych, pieniądze w kwocie 1.000 lirów oraz przedmioty o łącznej wartości około 400 złotych w postaci” dwóch telefonów komórkowych marki N., figurki słonia wykonanej z miedzi, kompletu biżuterii składającego się z koralu, bransoletki, i kolczyków, zegarka damskiego wraz z bransoletką, to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek przedmiotu w postaci kawałka gałęzi, wyszczególnionego w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych nr I/235/15/P pod poz. 1 na k. 218-223 akt sprawy i zarządza zniszczenie tego przedmiotu ;

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w wysokości 400, 00 (czterysta złotych);

IV. oskarżonego K. P. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 30 sierpnia 2015 roku w S. przy ulicy (...), województwa mazowieckiego, po wejściu do wnętrza sklepu prowadzonego przez D. C., używając wobec ekspedientki A. B. przemocy polegającej na odepchnięciu i przytrzymywaniu jej, że znajdującej się w sklepie szuflady z pieniędzmi pochodzącymi z utargu zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 400 złotych na szkodę D. C., to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej D. C. kwoty 400,00 (czterysta złotych);

VI. oskarżonego K. P. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie III (trzecim) aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 28 września 2015 roku w S. przy AL(...), województwa (...), po wejściu do wnętrza sklepu należącego do R. Ł., używając wobec ekspedientki Z. K. przemocy polegającej na jej popchnięciu i przewróceniu oraz przytrzymywaniu ręką za szyję, posługując się nożem demonstrowanym Z. K. i przystawionym do jej szyi oraz grożąc jej pozbawieniem życia, że znajdującej się w sklepie szuflady z pieniędzmi, zabrał okresie od ok. 23 marca 2013 roku do końca 25 marca 2013 roku w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 200 złotych na szkodę R. Ł., to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej R. Ł. nawiązkę w wysokości 130,00 (sto trzydzieści złotych);

VIII. na podstawie art. 85§ 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzone wobec oskarżonego K. P. kary pozbawienia wolności łączy i orzeka wobec niego karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresów jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy działającego z urzędu i o zwolnieniu oskarżonego od kosztów sądowych.

Wyrok ten, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zaskarżyła obrońca, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i „polegających na bezpodstawnym i błędnym uznaniu, że prognoza społeczno-kryminologiczna wobec oskarżonego K. P. jest negatywna i wymaga on długotrwałej resocjalizacji ww zakładzie karnym, co spowodowało orzeczenie wobec niego kary łącznej rażąco surowej w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy należyte uwzględnienie występujących w sprawie okoliczności dotyczących właściwości i warunków osobistych oskarżonego, takich jak dotychczasowa niekaralność, przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonych, pozytywna postawa po popełnieniu przestępstwa powinny skutkować wymierzeniem kary z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia.

W związku z tak podniesionym zarzutem obrońca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez skazanie oskarżonego za popełnione przestępstwa na kary z zastosowaniem nadzwyczajnego złagodzenia, a następnie wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest całkowicie bezzasadna. Wbrew stanowisku skarżącej wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak również kara łączna pozbawienia wolności nie są rażąco surowe. Sąd I instancji, przy kształtowaniu represji karnej za każde z przestępstw przypisanych oskarżonemu, w dostatecznym stopniu uwzględnił okoliczności łagodząco wpływające na wymiar orzeczonych kar, w tym wcześniejszą niekaralność oskarżonego, jego przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów, wyrażenie żalu z powodu popełnienia przestępstw jak i wypowiedzenie przez niego, pod nieobecność pokrzywdzonych słów przeprosin. Miał też na uwadze, co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, młody wiek oskarżonego i kierował się szczególną dyrektywą wymiaru kary wobec sprawcy młodocianego nakazującą priorytetowo traktować wychowawczy cel skazania. Przekonują o tym w sposób jednoznaczny kary jednostkowe orzeczone w wymiarach ustawowo najniższych, mimo, że oskarżony posiada negatywną opinię środowiskową, a w przeszłości popełnił już czyn karalny, co skutkowało zastosowaniem środka wychowawczego w postaci nadzoru kuratora sądowego. Trafnie dostrzeżone przez sąd I instancji okoliczności popełnienia przypisanych czynów, uprawniające do wskazania na zuchwałość zachowania sprawcy i fakt, że co najmniej dwóch z przypisanych czynów oskarżony dopuścił się w stanie nietrzeźwości, uzupełniają podstawę wniosku o bezzasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Podobnie przedstawia się kwestia wymiaru orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności, której górna granica w przedmiotowej sprawie wynosiła 7 lat, a którą ukształtowano na poziomie lat 4 stosując prawidłowo zasadę asperacji, w granicach zbliżonych jednak do absorpcji. Słusznie sąd I instancji przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej wziął pod uwagę, że obejmuje ona kary orzeczone za trzy przestępstwa o dużym stopniu społecznej szkodliwości, z których jedno stanowi zbrodnię i we właściwym ujęciu uwzględnia ich podobieństwo, bliskość czasową, a z drugiej strony zróżnicowanie osób pokrzywdzonych. Na pełną akceptację sądu odwoławczego zasługuje wobec powyższego konstatacja organu orzekającego w I instancji, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna osiągnie wobec niego stawiane jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (str.40 uzasadnienia).

Za całkowicie chybiony uznać należy apelacyjny zarzut błędnych ustaleń faktycznych sprowadzający się do przyjęcia przez sąd I instancji, że wobec oskarżonego nie zachodzą przesłanki zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Rozważania sądu okręgowego poświęcone wskazanej kwestii i zawarte na str. 33-37, są drobiazgowo, wyczerpujące i wszechstronne, a co ważniejsze, trafne i przekonujące. Powielanie więc argumentacji sądu okręgowego na użytek niniejszego uzasadnienia wydaje się być całkowicie zbędne. Warto jednak wskazać, że sąd I instancji czerpiąc głęboko z cennie przytoczonych tez orzeczeń sądów powszechnych doszedł do słusznego w realiach przedmiotowej sprawy wniosku, że ani względy wychowawcze, ani występujące w sprawie okoliczności łagodzące w żadnym razie nie uzasadniają bardziej łagodnego potraktowania oskarżonego i wymierzenia mu kar poniżej dolnych granic ustawowego zagrożenia, a sprzeciwiają się temu przede wszystkim licznie występujące w sprawie i szczegółowo omówione w

uzasadnieniu okoliczności obciążające. Uprawniały one do wskazania przez sąd I instancji, że oskarżony jest osobą głęboko zdemoralizowaną o lekceważącym stosunku do obowiązującego porządku prawnego. W przeszłości wszedł już w konflikt z prawem naruszając normy Kodeksu karnego, a zastosowane wobec niego środki oddziaływania wychowawczego okazały się nieskuteczne, skoro oskarżony dopuścił się poważnych przestępstw objętych niniejszym postępowaniem. Zasadnie zaakcentowano, że oskarżony nie przestrzega zasad współżycia społecznego, skoro w środowisku lokalnej społeczności posiada opinię negatywną, postrzegany jest jako osoba konfliktowa, nie respektująca żadnych zasad, wzbudzająca strach sąsiadów, zgłaszających Policji skargi na jego zachowanie. Nieporozumieniem jest odwoływanie się przez skarżącą na pozytywną postawę oskarżonego po „popelnieniu przestępstwa”, jako okoliczność przemawiająca za wyjątkowym potraktowaniem K.P., co przecież we właściwym ujęciu dokonany przez sąd I instancji, a dotyczącym chronologii zdarzeń, w których udział doprowadził oskarżonego przed oblicze sądu oznacza nie mniej, nie więcej niż to, że oskarżony dopuszczał się kolejnych, poważnych przestępstw, mimo, że w związku z wcześniej popełnionymi był zatrzymywany i przy zachowaniu pełnej świadomości o toczącym się postępowaniu oraz, - co słusznie zauważono- przy widocznej eskalacji przemocy stosowanej wobec pokrzywdzonych.

Jeśliby argument obrońcy odnieść jedynie do procesowej postawy oskarżonego, który przyznając się do popełnienia zarzuconych czynów, złożył wyjaśnienia w znacznej części uznane za wiarygodne, wyraził żal z powodu popełnienia przestępstw i wypowiedział słowa przeprosin to przyjąć trzeba, że okolicznościom tym sąd I instancji przydał wystarczająco duże i prawidłowe znaczenie podejmując decyzje w przedmiocie represji karnej, jaka oskarżonego winna spotkać i nie są to zarazem okoliczności pozwalające na podzielenie stanowiska obrońcy o potrzebie zastosowania wobec K. P. dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Zaakceptować w pełni należało więc pogląd sądu meriti, iż potrzeba skutecznego wychowawczego oddziaływania wobec dotkniętego głęboką demoralizacją oskarżonego nie pozwalała na potraktowanie go w sposób pobłażliwy i wymagała wymierzenia mu kar pozbawienia wolności w granicach ustawowego zagrożenia za przypisane mu przestępstwa.

Zaznaczyć wypada, iż orzeczenie w stosunku do K. P. środków kompensacyjnych było w realiach przedmiotowej sprawy w pełni uzasadnione i słuszne, a dodatkowo stanowi czynnik wzmacniający wychowawcze oddziaływanie skazania.

Z tych wszystkich powodów sąd apelacyjny uznał wywiedzioną w tej sprawie apelację za bezzasadną i zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za czynności w postępowaniu odwoławczym uwzględnia stawki za czynności adwokackie wynikające z treści obowiązujących przepisów prawa i nakład jego pracy. Jednocześnie też na podstawie art. 624 §1 k.p.k. sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych z powodów, które legły u podstaw analogicznej decyzji podjętej przez sąd I instancji.